

POJIDI TUĐU KOKICU, SVEŽI SVOJU ZA NOŽICU

Spremala se Roža na pir,
ženijo se njezinoga brata Vice sin.

Zagleda se u curu iz Kostanja,
njevini nisu bili baš *prisritni* radi toga,
ali *jubav prikoraci* more i brda.

Vajalo je otić na pir kako spada,
nije Roža bila škrt, svega je namakla,
da se pokaže *obrčna*.

Motrla to sirota Milica,
pa ka je Rožina *čejad* izlazila is kuće,
s velikon *konistran*,
torbon naprtnjačon i *demejanon*,
nije mogla *odolit*,
svoju je *žeju* izrekla.

Blago vami, *idete* vi na *brguju*.
Kažu da u Pojičana na gozbi ima svega.
Ne *vali* ni *tičjega mlika*.
Oni puno polažu na *íce* i *piće*.

*Siti se, Roža, mene sirotice.
Neman nikoga svoga.
U tebi je dobra duša.
Kradimice ka niko ne gleda,
uzmi bar jednu veticu pršuta,
i komadić soparnika u kartu zamotaj
da okusin zalogaj koji vonja.*

*A ti, nemaj stida,
šta si među vureštin sviton,
idi i pij,
ne brguja se svaki dan.*

*Oću, Milica, vire mi, imaću te u pameti,
ti si mi ko druga majka.
Rodbini se na veseje odazvati mora,
to je dužnost i običaj naš od davna.*

*Sve to triba vratit.
Znaš kako se kaže.*

*Izdi tuđu kokicu,
svoju sveži za nožicu.*